

Marsvinet Muffin får en begravning

Vid en första anblick är det en gammal morfar som får karaktär av herr Muffin. Eller så är det just det gamla marsvin som boken faktiskt handlar om.

Herr Muffin, en gång i tiden så stark, potent och en viktig individ för sina sex barn och sin hustru, Victoria. Men nu är de alla utflugna och Victoria dog i en tragisk olycka när hon luktade på en blomma i trädgården. Herr Muffin är ensam, han är gammal och han har blivit grå. Allt eftersom berättelsen löper på nalkas det ofrånkomliga, att läsaren måste säga "Adjö, herr Muffin", för att följa honom genom begravningsritualen och sörja vid hans lilla kors i trädgården.

Vem kan låta bli att identifiera sig med både det barn som boken vänder sig till och känslan när en nära dör? Och, om man nu hade ett husdjur som barn, vem kan någonsin glömma hur det var att förlora det ulliga, märkliga som man fäste sig så vid?

Visst underlättar det faktum att herr Muffin humaniseras och att han bor i ett hus – som egentligen är en blå kartong – med brevlåda, lampor, tavlor, en fåtölj med bord och en tekanna. Han sitter där, minns, känner och saknar. Han är lite stel i tassarna också, inte alls så stark som när han i sin glans dagar bar en hel gurka.

Men döden kommer obevekligen. Maskrosor smyckar hans bädd, en annan kartong blir hans kista och annonser och notiser vittnar om den älskade gnagarens hädanfärd.

Allt är sorgligt, en marsvinpsalm försöker trösta, och ett ord av romaren Cicero, författat år 44 f Kr, blir stöd på vägen för den som saknar.

Johan Lindstén

Fotnot: Boken fick Augustpriset 2002 som årets bästa barnbok.

Barn "Adjö, herr Muffin" (3–6 år)

Ulf Nilsson (text), Anna-Clara Tidholm (ill)

Bonnier Carlsen (2002)

ISBN 91-638-4593-8